

Ceza Hukuku ve Uluslararası Hukuk Açısından Ermeni Soykırım İddiaları Çalıştayı

25-26 Mayıs 2015

Marmara Üniversitesi
Anadoluhisarı Kampüsü

Çalıştay Programı

25 Mayıs 2015

14.00-20.00

İntikal ve Kayıt İşlemleri

26 Mayıs 2015

09.30-11.00

Açılış

M. Emin Arat, Prof. Dr.
Recep Bozdoğan, Prof. Dr.

Marmara Üniversitesi Rektörü
Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı

Soykırım İftira Suçu ve Uluslararası Hukuk

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Esra Hatipoğlu

Alaeddin Yalçınkaya, Prof. Dr.

“Soykırım Suçu ve İftirası”

Ahmet Gökçen, Prof.Dr.

“Ceza Hukuku’nda İftira, Suç İsnadı ve Mahkeme Kararları”

Yusuf Yaşar, Doç.Dr.

“Mukayeseli Hukukta İftira, Suç İsnadı ve Mahkeme Kararları”

Pulat Tacar, Em. Büyükelçi

“Soykırım İddialarına Karşı Bir Devletin Atabileceği Adımlar”

Mehmet Şükrü Güzel, Araştırmacı

“Sözde Ermeni Soykırımını Tek Başına Tanıyan Devletlere İlişkin Dört Hukuk Tezi”

Efe Çaman, Prof.Dr.

Müzakereci

Behlül Özkan, Yrd. Doç. Dr.

Müzakereci

Arzu Al, Yrd. Doç. Dr.

Müzakereci

11.00-11.30

Çay-Kahve İkramı

11.30-13.00

Soykırım Konusunda Uluslararası Örgütler ve Sorunlar

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Efe Çaman

Şükrü Server Aya, Araştırmacı

“Soykırım Talepleri BM Karar ve Mevzuatı Dahilinde Çok İyi İncelenmelidir”

İlyas Doğan, Prof.Dr.

“100. Yılında Ermenilerin Mülkiyet İddialarının Uluslararası Hukuk Bağlamında

Değerlendirilmesi”

Halil Erdemir, Doç.Dr.

“AİHM’de İki ‘Soykırım’ Bağlantılı Kararın Hukukî ve Siyasî Boyutu”

Hasan Mor, Yrd.Doç.Dr.

“AB Adalet Divanı Kararları, 2001, 2003”

Ramazan Gözen, Prof.Dr.

Müzakereci

Emel Parlar Dal, Doç.Dr.

Müzakereci

Şükrü Yazgan, Yrd. Doç. Dr.

Müzakereci

13.00-14.30

Öğle Yemeği

14.30-16.00

Tehcir ve Uluslararası Mahkeme Kararları

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Ramazan Gözen

Ümmühan Elçin Ertuğrul, Yrd.Doç.Dr.

“Soykırım Suçu ve Göreceliği”

Uluç Gürkan, Araştırmacı-Gazeteci

“İngiliz Belgeleri Işığında Malta Yargılaması”

Kenan Dağcı, Prof.Dr.

“2004 Türk-Ermeni Viyana Platformu’nun Anlamı”

Ercüment Tezcan, Prof.Dr.

“Soykırım Yasaları ve Anayasa’ya Uygunluk Tartışmaları: Fransa Örneği”

Mehmet Şükrü Güzel, Araştırmacı

“1915 Van İsyanı: Uluslararası Bir Savaş mı Uluslararasılaştırılmış Bir İç Savaş mı?”

Esra Hatipoğlu, Prof.Dr.

Müzakereci

Tayyar Arı, Prof.Dr.

Müzakereci

Gonca Oğuz Gök, Yrd. Doç.Dr.

Müzakereci

16.30-17.00

Çay – Kahve İkramı

17.30-18.00

Değerlendirme Oturumu

Soykırım Suçu ve İftirası

Prof. Dr. Alaeddin Yalçınkaya

Marmara Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi

alaeddinyalcnkaya@gmail.com

ÖZET

1915 Tehcir Kararnamesi'nin 100. yıldönümü olması nedeniyle Ermeni diasporasının Türkiye'ye karşı uluslararası kuruluşlar veya tek tek devletler nezdinde yoğun faaliyetleri söz konusudur. ASALA örgütünün terör faaliyetleri sonucu birçok Türk diplomatik görevliler öldürülmüş, bu süreçte soykırım iddiaları dünyaya duyurulmuştur. 1980'lerden itibaren ASALA üzerinden terör faaliyetleri sona ermiş ancak diplomatik saldırılar başlamıştır. Soykırım iddialarının birçok devlet tarafından tanınması sağlanmış ve Türkiye prestij kaybına uğratılmıştır.

Soykırım iddiaları yüzünden Türkiye ile Ermeni diasporasının yoğun olarak yaşadığı Fransa, ABD ve diğer batılı ülkeler arasındaki ilişkilerde zaman zaman sorunlar yaşanmıştır. Nisan 2015'te buna Vatikan da katılmıştır. Söz konusu iddialara karşı Türkiye'nin tarihi gerçeklerin ortaya çıkması yönündeki birçok teşebbüsü kabul edilmemiştir. Batılı kurumlar aracılığıyla bu yönde oluşturulan 2004 Viyana Platformu'nda ilk belge teatisinden sonra Ermeni tarafı, tarihi-bilimsel çözüm zeminini terk etmiştir.

Öte yandan Soykırımın Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi'nin 6. maddesine göre soykırım ancak mahkeme kararıyla tespit edilebileceği halde Ermeni tarafı mahkemeye başvurmadan kaçınmıştır. Bununla beraber birçok ulusal ve uluslararası mahkeme söz konusu iddiaların hukuki temelini olmadığını tespit etmiştir. Malta Sürgünleri ile ilgili İngiliz Kraliyet Savcılığı'nın beraat kararı; Türkiye'nin AB adaylık statüsüne karşı Ermeni kuruluşlarının soykırım iddialarıyla Avrupa Adalet Divanı'nda açılan ilk derece ve büyük daire kararlarıyla bu iddiaların ispatlanmadığına dair karar, İsviçre-Perinçek davasında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin ilk derece kararı bunlardan bazılarıdır. Söz konusu mahkemelerin aksine kararlarına karşın, halen birçok ülke ve kuruluş Türkiye'yi en büyük insanlık suçlarından kabul edilen soykırımla suçlamaktadır.

2015 yılı itibariyle soykırım yapıldığının sabit olmadığı birçok mahkeme kararıyla tespit edilmesine rağmen Türkiye'yi suçlayanlar, bu yönde ulusal ve uluslararası faaliyette bulunanlar, ulusal ve evrensel Ceza Hukuku ilkeleri açısından suç işlemektedirler. Bununla birlikte ülkelerin ceza hukuklarında yer alan iftira ve bunun cezalandırılması konusunda doğal olarak Uluslararası Hukuk alanında devletlerin mutabık kaldıkları ayrıntılı bir düzenleme bulunmamaktadır.

Bu durumda bir mağdur olarak Türkiye ve Türk halkı söz konusu iftiralara karşı siyasal ve hukuksal yollara başvurmak zorundadır. Öncelikle diplomatik yollarla soykırımı tanıyan ülkeler, tarihi ve hukuki gerçeklerle yüzleşmeye davet edilir. Siyasi ve akademik zeminlerdeki bu buluşmalarda 1915 olayları bilimsel ve hukuksal olarak ortak komisyonlarca ele alınır. Soykırım iddiasını kabul ettiği halde bu tür bilimsel işbirliğinden kaçınan ülkeler hakkında örneğin TBMM'de kınama kararı alır. Bu ülkelerin gerçekle yüzleşmekten kaçındıkları her diplomatik ve siyasi zeminde dile getirilir, dünya kamuoyu bu konuda bilgilendirilir.

Anahtar Kelimeler: Soykırım iftirası, Uluslararası Hukuk, Gerçeklerle Yüzleşme, Ceza Hukukunda İftira

The Crime of Genocide and Slander of Genocide

ABSTRACT

Due to the fact that the centennial of the 1915 Relocation Decree, in 2015, Armenian diaspora has increased activities both in many international organizations and in many individual states. The members of ASALA terrorist organisation had killed many Turkish diplomatic officials and in that process genocide allegations have been disclosed to the world. By 1980s, terrorist activities of ASALA have ended but then diplomatic attacks have been started. In that process genocide allegations have been recognized by many states and Turkey has lost prestige.

Because of the genocide allegations, Turkey has experienced occasional problems with France, the US and some other western countries in which a significant amount of Armenian lives. The Vatican has also participated to these countries in April 2015. Turkey's many attempts to reveal historical truths about the genocide allegations have not been accepted. For example, after the exchanging of the first document at the Vienna Platform which was established by the western institutions, Armenian side left the historic-scientific solution ground. Thus they refrained from confrontation with the history.

On the other hand, according to the Article 6 of the Convention on the Prevention and Punishment of Genocide, although genocide can be identified only by court order, the Armenian side has avoided applying to the international courts. However, according to the decisions of some national and international courts, there is no legal basis for the claims of genocide. The decision of British Royal Prosecutor's Office to acquit on Malta exiles; the decisions of the Court of First Instance (General Court) and the Grand Chamber of the Court of Justice of the European Union concerning the Armenian allegations of genocide in Turkey's road to EU membership; the first degree court's decision of the European Court of Human Rights in Switzerland-Perinçek case in 2013 are some of them.

In contrast to the decisions of the concerned courts in this issue, many organizations and states still accuse Turkey of committing genocide that is the greatest crime against humanity. Thus in the light of the above mentioned facts, accusers of Turkey who are acting both nationally and internationally in this direction themselves are committing crime from both criminal and international law perspectives. However the libel and slander and their punishment although can be found in national criminal laws, naturally there is no arrangement related with slander in international law on which the states have consensus.

Under these circumstances then Turkey and Turkish people as a victim of slander should refer to political and judicial instruments. First of all, these countries that accepted genocide should be invited to face the historical and legal facts through diplomatic ways. In these political and academic meetings, 1915 events can be dealt both academically and legally by joint commissions. About the states that accept genocide but avoid any research cooperation, the Turkish Parliament may take decision of condemnation. Every diplomatic and political ground can be used to tell that these countries concerned refrain from facing the reality and the world public opinion can be informed about the realities.

Keywords: Genocide slander, international law, facing the reality, libel in criminal law

Ceza Hukuku'nda İftira, Suç İsnadı ve Mahkeme Kararları

Prof. Dr. Ahmet Gökçen

İstanbul Kültür Üniversitesi
ahmetgokcen@hotmail.com

ÖZET

Türk Ceza Kanunu'nun, Millete ve Devlete Karşı Suçlar ve Son Hükümler başlıklı Dördüncü Kısımın, Adliye Karşı Suçlar isimli İkinci Bölümünde, 267 nci maddesinde "İftira Suçu"; 269 uncu maddesinde ise söz konusu suça ilişkin etkin pişmanlık hali düzenlenmiştir.

Türk Ceza Kanunu'nun 267 nci maddesi "

(1) Yetkili makamlara ihbar veya şikâyette bulunarak ya da basın ve yayın yoluyla, işlemediğini bildiği halde, hakkında soruşturma ve kovuşturma başlatılmasını ya da idari bir yaptırım uygulanmasını sağlamak için bir kimseye hukuka aykırı bir fiil isnat eden kişi, bir yıldan dört yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Fiilin maddî eser ve delillerini uydurarak iftirada bulunulması halinde, ceza yarı oranında artırılır.

(3) Yüklenen fiili işlemediğinden dolayı hakkında beraat kararı veya kovuşturmaya yer olmadığına dair karar verilmiş mağdurun aleyhine olarak bu fiil nedeniyle gözetim altına alma ve tutuklama dışında başka bir koruma tedbiri uygulanmışsa, yukarıdaki fıkralara göre verilecek ceza yarı oranında artırılır.

(4) Yüklenen fiili işlemediğinden dolayı hakkında beraat kararı veya kovuşturmaya yer olmadığına dair karar verilmiş olan mağdurun bu fiil nedeniyle gözetim altına alınması veya tutuklanması halinde; iftira eden, ayrıca kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçuna ilişkin hükümlere göre dolaylı fail olarak sorumlu tutulur.

(5) Mağdurun ağırlaştırılmış müebbet hapis veya müebbet hapis cezasına mahkûmiyeti halinde, yirmi yıldan otuz yıla kadar hapis cezasına; (...) ¹ hükmolunur.

(6) Mağdurun mahkûm olduğu hapis cezasının infazına başlanmış ise, beşinci fıkraya göre verilecek ceza yarısı kadar artırılır.

(7) (İptal: Anayasa Mahkemesi'nin 17/11/2011 tarihli ve E.: 2010/115, K.: 2011/154 sayılı Kararı ile.) ²

(8) İftira suçundan dolayı dava zamanaşımı, mağdurun fiili işlemediğinin sabit olduğu tarihten başlar.

(9) Basın ve yayın yoluyla işlenen iftira suçundan dolayı verilen mahkûmiyet kararı, aynı veya eşdeğerde basın ve yayın organıyla ilan olunur. İlan masrafı, hükümlüden tahsil edilir" şeklinde düzenlenmiştir.

¹ Bu fıkranın "...sürelî hapis cezasına mahkûmiyeti halinde, mahkûm olunan cezanın üçte ikisi kadar hapis cezasına..." bölümü, Anayasa Mahkemesi'nin 10/4/2013 tarihli ve E.: 2013/14, K.: 2013/56 sayılı Kararı ile iptal edilmiştir. İptal kararı 10.06.2014 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

² İptal edilen fıkra; "İftira sonucunda mağdur hakkında hapis cezası dışında adli veya idari bir yaptırım uygulanmışsa; iftira eden kişi, üç yıldan yedi yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır" şeklindeydi. Söz konusu Karar Resmi Gazete'de yayımlandığı 17.3.2012 tarihinden başlayarak bir yıl sonra yürürlüğe girmiştir.

İftira, hakkında soruşturma ve kovuşturma başlatılmasını ya da idari bir yaptırım uygulanmasını sağlamak için, bir kimseye hukuka aykırı bir fiil isnat edilmesiyle oluşur.

İftira suçunun konusunu hukuka aykırı fiil oluşturabilir. Bu fiilin suç oluşturması şart değildir. Disiplin yaptırımını veya başka bir idari yaptırımı gerekli kılan fiiller de bu suçun konusunu oluşturabilir.

Bu isnadın yetkili makamlara ihbar veya şikâyetle bulunmak suretiyle ya da basın ve yayın yoluyla yapılması gerekir.

Kişiye karşı suç isnadı ihbar veya şikâyet suretiyle yapılmış olabilir. Dolayısıyla, ihbar veya şikâyetin yapılabileceği her makam nezdinde yapılan isnadla iftira suçu işlenebilir. Başlatılmış olan hukuk veya ceza muhakemesi sürecinde davanın tarafı, sanık veya tanık konumundaki kişiler de, buldukları beyanlarla iftira suçunu işleyebilirler.

Gazete veya diğer kitle iletişim araçlarında yayın yapılması suretiyle bir kişiye suç isnadında bulunulması hâlinde de iftira suçu oluşur.

Cumhuriyet savcılarını, kamu adına re'sen soruşturulabilen suçlarla ilgili olarak yayınlanan haberleri ihbar kabul ederek, soruşturma başlatmaktadırlar. Bu bakımdan, basın ve yayın yolu ile bir kişiye gerçeğe aykırı olarak hukuka aykırı fiil isnat edilmesi hâlinde, iftira suçu oluşur.

Kişiye isnad edilen fiil hiç işlenmemiş olabileceği gibi, kendisine isnatta bulunulan kişi tarafından işlenmemiş olabilir. Kişi suç teşkil eden bir fiili işlemiştir. Fakat bu suça ilişkin ihbar veya şikâyetle bulunan, fiile, suç olarak niteliğini değiştirecek bazı eklemelerde bulunmuş olabilir. Şöyle ki; fiil, sahibinin bilgisi ve rızası dışında malını almaktan ibarettir. Ancak, bildirimde bulunan, bunun cebir veya tehditle işlendiği iddiasında bulunmuştur. Bu ilâve unsurlar açısından iftira suçu oluştuğunu kabul etmek gerekir.

İsnadın belli bir kişiye yönelik olması gerekir. Bu kişinin ismi açıkça belirtilmese bile, yapılacak bir araştırma sonucunda kimliğinin belirlenebilir olması yeterlidir. İftira suçunun oluşabilmesi için, kendisine hukuka aykırı fiil isnat edilen kişinin bu fiili işlemediğinin bilinmesi gerekir. Bu bakımdan, söz konusu suç, ancak doğrudan kastla işlenebilir. Başka bir deyişle iftira suçu muhtemel kastla işlenemez. Bu suçun oluşabilmesi için, ayrıca, kendisine hukuka aykırı fiil isnat edilen kişi hakkında soruşturma ve kovuşturma başlatılmasını ya da idari bir yaptırım uygulanmasını sağlamak amacıyla hareket edilmesi gerekir. Bu nedenle, iftira suçu açısından failde kastın ötesinde belirtilen amacın varlığı gereklidir.

Maddenin ikinci fıkrasına göre, iftira konusunu oluşturan haksız fiilin maddî eser ve delillerinin uydurulması hâlinde, verilecek cezanın belli oranda artırılması gerekmektedir.

Maddenin üç ila altıncı fıkralarında, iftira sonucu meydana gelen neticelere göre fail hakkındaki cezanın ne surette tertip edileceği gösterilmektedir.

Sekizinci fıkrada, iftira suçunda zamanaşımı bakımından sürenin hangi tarihten itibaren başlayacağı hususunda özel bir hüküm yer almaktadır. İsnat edilen suç dolayısıyla yapılan kovuşturma sonucu hükmün kesinleşmesiyle, iftiranın sabit olabileceği ve dolayısıyla takibata girileceği aşikâr olduğundan böyle bir hükme olan zorunluluk meydana gelmektedir.

Maddenin son fıkrasında, basın ve yayın yoluyla işlenen iftira suçundan dolayı verilen mahkûmiyet kararının, aynı veya eşdeğerde basın ve yayın organıyla ilan olunması ve ilan masrafının hükümlüden tahsil edilmesi gerektiği hüküm altına alınmıştır.

Anahtar Kelimeler: İftira suçu, Başkasına ait kimlik veya kimlik bilgilerinin kullanılması suçu, Etkin pişmanlık.

Calumny (Slander), Crime Allegation and Court Decisions in Criminal Law

Aspersion is regulated in the 267th chapter of the second section which is “Offenses Against The Judicial Bodies or Court” of the 4th section of the Turkish Criminal Code with the title of “Offenses Against Nation and State and Final Provisions” and repentance is regulated in the 269th chapter.

The 267th chapter of the Turkish Criminal Code states;

(1) Any person who cast aspersions on another person by raising complaint or notifying authorized bodies, or by using media in order to enable commencement of investigation and prosecution against this person, or imposition of administrative sanctions despite of his innocence, is punished with imprisonment from one year to four years.

(2) The punishment is increased by one half in case of commission of this offense by slander based on produced evidences.

(3) If an acquittal is declared by the court or decision is taken by stating that there is no need to start investigation for the person subject to aspersion due to his innocence, the punishment to be imposed is increased according to above subsections unless a precautionary judgment other than custody or arrest is imposed against the aggrieved party.

(4) In case of custody or arrest of the aggrieved party who received acquittal or decision declaring his innocence and uselessness of an investigation; the person casting aspersion is indirectly kept liable due to this offense restricting one’s liberty.

(5) In case the aggrieved party is sentenced to heavy life imprisonment or life imprisonment, he is punished with imprisonment from twenty years to thirty years; if sentenced to imprisonment for a definite period, then he is imposed a punishment as much as two thirds of the principal punishment.

(6) Where start is given to execution of punishment seeking imprisonment of the aggrieved party, the punishment to be imposed according to fifth subsection is increased by one half.

(7) (Cancelled by the decision of constitutional court.)

(8) The statute of limitation in offense of aspersion stats to run as of the date on which the aggrieved party is declared innocent.

(9) The decision of conviction due to offense of aspersion committed through press and publication (or broadcast) organs, is announced through the same or equal press and publication organs. The cost of announcement is charged to the convict.

Aspersion emerges by raising complaint or notifying authorized bodies, or by using media in order to enable commencement of investigation and prosecution against or imposition of administrative sanctions against someone.

The subject of aspersion can be an illegitimate action. This action doesn't have to be a crime. The actions which require disciplinary or any other administrative sanctions may also become a subject of aspersion.

Incrimination must be emerges by raising complaint or notifying authorized bodies, or by using media.

Incrimination may be emerged by raising complaint or notifying authorized bodies, consequently the aspersion occurs by raising complaint to any institution which to be applied. In the course of legal proceedings or criminal procedure parties to the case, witnesses or defendants may also commit this crime by their statements.

In case of the incrimination through the use of newspapers and other mass medium, the aspersion also occurs.

Public prosecutors open a judicial inquiry related to the crimes that can be investigated ex officio by regarding publicized news as notices. For this reason, aspersion may emerge in case of false accusation of someone via press.

It is possible that a person wouldn't commit the alleged crime or crime might not be committed by him/her. That person might commit a crime, but when it is denounced or complained, it might be loaded some other additions which can change its character as a crime. For example, a person may take someone's property without his/her consent, but the person who raises complaint or notifies authorized bodies may tell that this crime is committed by force or threat. This additional claim should be regarded as slander.

Accusation must be against someone. Even if it is not explicitly mentioned, the identity should be clarified after an investigation. Aspersion is identified when it is known that the person incriminated has not committed this crime. For this reason, crime is committed by direct intention. In other words, the crime of slander is not committed by indirect intention. It must be launched investigation and prosecution for the incriminated person or administrative inquiry to adopt sanctions. For this reason, in terms of slander, there must be reason beyond intention.

According to the 2nd paragraph of the related chapter; the punishment is increased by one half in case of commission of this offense by slander based on produced evidences.

In the paragraphs between 3 and 6, it is determined the conditions of punishment of the person casting aspersion are determined.

There is a provision in the 8th paragraph related to the statute of limitation in offense of aspersion. Since 8th paragraph, "the statute of limitation in offense of aspersion stats to run as of the date on which the aggrieved party is declared innocent", the need for this provision is very clear.

The last paragraph decides that if aspersion committed through press and publication organs, the cost of announcement is charged to the convict.

Keyword: Aspersion, Using other's identity card or ID information, Sincere repentance

Mukayeseli Hukukta İftira, Suç İsnadı ve Mahkeme Kararları

Doç. Dr. Yusuf Yaşar

Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi

yyasar@yahoo.com

ÖZET

İftira suçu, Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) Millete ve Devlete Karşı Suçlar ve Son Hükümler başlıklı Dördüncü Kısmın, Adliye Karşı Suçlar isimli İkinci Bölümünde, 267'nci maddede düzenlenmiştir. Maddenin düzenlenişi ve doktrindeki görüşler değerlendirildiğinde, iftira suçunun mağdurunun tüzel kişi olup olamayacağı hususunda tartışmalar bulunduğu görülmektedir. Nitekim devletin mağdur olup olamayacağı hususu da tartışmalı olup, işbu çalışma kapsamında, bir devletin iftira suçunun mağduru olup olamayacağı, özellikle soykırım suçu çerçevesinde incelenecektir.

Türk Ceza Hukuku'na göre, "Devlet" bir suçun faili olamaz, nitekim TCK'nın 20'nci maddesinde "(1)Ceza sorumluluğu şahsidir. Kimse başkasının fiilinden dolayı sorumlu tutulamaz. (2) Tüzel kişiler hakkında ceza yaptırımı uygulanamaz. Ancak, suç dolayısıyla kanunda öngörülen güvenlik tedbiri niteliğindeki yaptırımlar saklıdır." şeklinde bir düzenleme yer almakta olup bu husus açıkça belirtilmektedir. Konumuz itibarıyla temel sorun bir devletin soykırım suçunun faili olduğu yönünde yapılan bir isnadın iftira suçunun konusunu teşkil edip etmeyeceğidir.

İftira suçu ile ilgili Türk Ceza Kanunu'nun 267'nci maddesindeki düzenlemeye bakıldığında, maddede hakkında soruşturma ve kovuşturma başlatılmasını ya da idari bir yaptırım uygulanmasını sağlamak için bir kimseye hukuka aykırı bir fiil isnat etmekten bahsedildiği görülmektedir. Soykırım suçunun, TCK'nın İkinci Kitabının, Uluslararası Suçlar başlıklı Birinci Kısmının, Soykırım ve İnsanlığa Karşı Suçlar isimli Birinci Bölümünde, 76'nci maddesinde düzenlendiği görülmektedir. Bu itibarla yukarıda belirttiğimiz üzere, ceza sorumluluğunun şahsiliği gereği, ceza hukuku bağlamında bir devletin soykırım suçunun faili olması mümkün olmayıp, bir devlet hakkında soykırım suçunu işlediği iddiasının iftira suçunun konusunu oluşturması mümkün değildir. Ancak, bir devletin yöneticilerinin soykırım suçunun faileri oldukları iddiasında bulunmak, bir suç isnadı gerçekleşmiş olacağından, şayet 267'nci maddedeki koşullar sağlanıyorsa, iftira suçunun konusunu oluşturabilecektir.

Diğer ülkelerin ceza kanunlarına bakıldığında da, iftira suçunun düzenlenişi itibarıyla, genel olarak suçun masum kişilere suç isnadında bulunulması şeklinde düzenlendiği görülmektedir. TCK'nın 301 inci maddesinde olduğu gibi, hemen hemen her devletin, ceza kanununda veya çıkarılan bir ek kanunda, kendisine karşı yöneltilen aşağılayıcı, küçük düşürücü veya karalayıcı söylemlere karşı kendini koruduğu ve bu tür ifadelerin kullanılmasını suç olarak düzenlendiği görülmektedir. Bu kapsamda her ne kadar bir devlete karşı yöneltilen soykırım isnatları iftira suçunun konusunu oluşturmaya elverişli bulunmasa da, TCK m.301 gibi diğer ülkelerin kanunlarında da yer alan düzenlemelere, yapılan isnat yöneticilere ilişkin ise, iftira suçunu düzenleyen maddelere başvurulması mümkündür.

Anahtar Kelimeler: İftira suçu, Soykırım suçu, TCK m.301, mağdur.

Calumny (Slander), Crime Allegation and Court Decisions in Comparative Law

ABSTRACT

Calumny (Slander), is regulated in the Second Chapter (“*Crimes Against Justice*”) of the Fourth Section (“*Offences Against the State of the Nation and Final Provisions*”) of the Turkish Criminal Code. When considering the perpetrator of this crime, there is a debate on the issue of whether legal persons may be the perpetrator of this crime or not. In addition, whether a state may or may not be the perpetrator of this crime, especially on genocide allegations, has been analysed within this paper.

According to the 20th article of the Turkish Criminal Code, “*Criminal responsibility arises from a private wrong. No one can be kept responsible from another person’s act. No punitive sanctions may be imposed for the legal entities. However, the sanctions in the form of security precautions stipulated in the law for the offenses are reserved.*” Thus, this article states clearly that it is impossible for a state to be the perpetrator of any crime. So the main subject of this paper states that under the Turkish Criminal Law, a “State” cannot be considered as the perpetrator of genocide, but the state administrators can be. As a result, this paper analyzes whether allegations claiming that a State has committed genocide, give rise to calumny or not.

The 267th article of the Turkish Criminal Code states that “*Any person who cast aspersions on another person by raising complaint or notifying authorized bodies, or by using media in order to enable commencement of investigation and prosecution against this person, or imposition of administrative sanctions despite of his innocence, is punished with imprisonment from one year to four years.*” Genocide is regulated by the First Chapter (*Genocide and Offences against Humanity*) of the First Section (*International Offences*) of the Turkish Criminal Code. The article states that “*(1) Execution of any one of the following acts under a plan against members of national, racial or religious groups with the intention of destroying the complete or part of the group, creates the legal consequence of an offense defined as genocide. a) Voluntary manslaughter b) To act with the intension of giving severe corporal or spiritual injury, c) To impose conditions that make survival of complete or part of the group members impossible, d) To impose that prevent births in the group, e) To transfer minors of a group to another group, (2) A person who commits the offense of genocide is sentenced to heavy imprisonment. (3) The court may adjudicate imposition of security precautions upon the legal entities due to such offenses, (4) These offenses are not subject to statute of limitation.*”

As specified above, the 267th article states that aspersions have to be casted on “persons”. Because of the fact that a state cannot be considered as a real person and as the perpetrator of genocide, it is impossible for a state to be the victim of “calumny”. However, according to Turkish Criminal Law, as state administrators can be considered as perpetrators of genocide, to make such allegations on these people may give rise to “calumny” if this crime has not been committed. In addition, even if such allegations on a state cannot give rise to calumny according to Turkish Criminal Law, they may be punished according to the 301st article of the Turkish Criminal Code. This article states that “*1. Any person who publicly denigrates the Turkish Nation, the Republic and the Grand National Assembly of Turkey, the Turkish Government and State Judicial Organs, shall be sentenced to 6 months to 2 years of imprisonment. 2. Any person who publicly denigrates the military or security organizations shall be sentenced according the first paragraph. 3. Expression of thoughts intended to criticize shall not constitute a crime.*” This paper shows that, like the Turkish Criminal Code, several countries’ criminal codes or other specific codes penalizes these kind of expressions against states. As a result, even if genocide allegations made against a state, are not punishable for calumny under the Turkish Criminal Code, they may be sanctioned based on the 301st article.

Keywords: Calumny, Genocide, Turkish Criminal Code, articles 76, 267 and 301.

Ermeni Soykırımı İddialarına Karşı Türkiye'nin Atabileceği Adımlar

Pulat Tacar

Emekli Büyükelçi
tacarps@gmail.com

ÖZET

Soykırımı suçunu insanlığa karşı suç ve savaş suçu gibi diğer uluslararası suçlar arasındaki olmazsa olmaz fark, cürümde "özel kasıt" dolus specialis ögesinin bulunup bulunmamasıdır. Özel kasıt, Soykırımı Sözleşmesinin II. maddesinde kayıtlı cürümlere ek olarak Soykırımı suçunda var olması gereken ögedir. Bu husus, Uluslararası Adalet Divanınının 05 Şubat 2015 tarihli Hırvatistan/Sırbistan davasında verdiği kararda vurgulanmıştır. Mahkeme, Sözleşmenin II maddesinde kayıtlı suçların işlendiğini belirtmiş, ancak ulusal, etnik, dinsel, ırksal gruba mensup kişileri sırf bu gruba mensup oldukları gerekçesi ile yok etme kastının hiç bir kuşkuya meydan vermeyecek şekilde saptamadığını kararına yazmıştır. Siyasal, kültürel grupların Sözleşmenin korumasından yararlanan gruplar arasında bulunmadığını not edelim. Özel kasıt bulunduğunun hiç bir kuşkuya meydan vermeyecek biçimde ispat edilmesinin güçlüğü, medyayı, militanları, kimi akademisyenleri, bazı hukukçuları ve kamuoyunu soykırımı terimini siyasal, tarihsel, kültürel bağlamda kullanmağa yönlendirmiştir.

Kendisine yöneltilen soykırımı suçlamalarını iftira sayan Devlet, aşağıda sayılan hukuksal veya siyasal girişimleri yapmayı tasarlayabilir; ancak iftiranın geri alınması veya bu yöndeki yasanın iptali biçimde beklediği sonucu alması çok güçtür.

a) Devlet 1948 Sözleşmesinin IX maddesi çerçevesinde soykırımı tanıyan ülkeye karşı Uluslararası Adalet Divanı (UAD) nezdinde dava girişiminin UAD'de başarı şansı çok düşüktür; b) İlgili Devletin Uluslararası Tahkim Mahkemesine başvurma önerisi özel hukuk veya ticaret hukuku konuları ile iştigal eden bir kurumu, uluslararası ceza hukuku alanı da görevlendirme anlamına geleceği için, çok sakıncalıdır; Tahkim Kurulu üyeleri ceza yargıcı değildir; c) Avrupa İnsan Haklarını ve Temel Özgürlükleri Koruma Sözleşmesinin 24 maddesi işletilerek Avrupa Konseyi Genel Sekreteri eliyle, hukuksal dayanaktan yoksun soykırımı iddiasını tanıyan Devletin Sözleşme hükümlerini çiğnediği savını Komisyona götürmek, aslında sorunu hukuk çerçevesinden çıkarıp, siyasal bir çerçeveye sokmak sonucunu verecektir. d) Benzer şekilde sorunu BM Genel Kuruluna taşımanın da beklenen sonucu veremeyeceğini düşünüyoruz.

Bir kişi soykırımı işlediği savını reddettiği gerekçesi ile mahkum edilirse ve soykırımı iddiası yetkili bir mahkemenin verdiği karar ile desteklenmiyorsa, o kişi bu mahkumiyet kararını AIHM 'ne taşıyabilir; Sözleşmenin ifade özgürlüğüne ilişkin 10 maddesinin ihlal edildiğini ileri sürerek mahkumiyet kararının iptalini talep edebilir. Bu bağlamda, soykırımı iddiasını yadsıma söyleminin ırkçılığı ve şiddet kullanımını teşvik etmemesi gerekir.

Bir birey veya Devlete yöneltilmiş olan -yetkili mahkeme kararına dayanmayan - bir soykırımı iftirası siyasal nitelikli bir söylemdir. Herşeyden önce soykırımı suçunu bireyler işler, Devlet işlemez; devlet soykırımı suçu işleyen memurlarından dolayı sorumluluk taşıyabilir. Bu siyasal suçlamalara karşı izlenecek yol da siyasal nitelikli olacaktır. Verilecek siyasal yanıtın tonu ve kapsamı, ilgili devletler arasındaki ilişkilerin veya çıkar dengelerinin oluşturduğu uluslararası konjonktüre bağlı olarak değişir.

Tarih anlatımı subjektiftir. Tarihi bir eylemin soykırımı olup olmadığı konusunda karar veremez. Bu yönde beyanda bulunursa, söylemi siyasal niteliğe bürünür. Devlet bellek yasaları ile tarihsel araştırmayı engellenmemelidir.

Anahtar Kelimeler: Soykırımı Önleme Sözleşmesi, Ermeni Soykırım İddiaları, İftira Suçu, Uluslararası Yargı

ABSTRACT

The difference between the crimes of genocide and other international crimes - like crimes against humanity and/or war crimes- , is based on the sine qua non existence of the special intent (dolus specialis) attached to the crime of genocide; this element must exist in addition to the acts enumerated (actus reus) in the Article II of the Convention of Genocide. This has been underlined by the International Court of Justice (the ICJ) in its verdict of 05 February 2015 in the case of Croatia/Serbia . The Court established the existence of crimes (enumerated in the Convention) , but underlined that the "special intent" to destroy the members of the group as such has not been proved, without any doubt. The special intent is the intent to eliminate persons belonging to a national, racial, religious or ethnic group because their appartenance to the group in question as such . Please note that political or cultural groups are not included in the list of protected groups. The difficulty of proving the existence of the special intent guided some militants, the media, some academicians and lawyers and the public opinion to use the term of genocide in a political, cultural or historical context.

A State who qualifies as slander, the accusation of genocide, directed toward himself or his citizens , may think of taking some legal steps to rectify and counter those accusations; but it is extremely difficult to obtain the expected results and the expected revocation of these accusations formulated by some parliaments or municipalities, and/or politicians; or the cancelation of a law enacted accusing the other State with genocide.

a) The State may bring the case to the International Court of Justice in accordance the article IX. of the Genocide Convention. But the chances of success are minimal; b) The State in question may bring forward the case to the International Court of Arbitration (ICA) ; but the question whether or not the crime of genocide has been committed is a matter of criminal law and those matters can not be subject of arbitration. The sphere of competence of the ICA covers the civil and commercial matters ; the members of the ICA are not judges of criminal tribunals; c) The State may refer its complains to the Commission through the Secretary General the Council of Europe by applying Article 24 of the European Convention of Human Rights on alleged breach of the Convention; but this again will transfer the focus of the matter from a legal, to a political perspective. d) Similarly we are in the opinion that transferring the matter to the United Nations General Assembly will not bring the desired results.

If a person is condemned because of rejecting the accusation of genocide; and if these accusations are not covered or seconded by the verdict of a competent tribunal, the individual in question may bring the matter to the European Court of Human Rights and ask the annulation of the said verdict on the ground of the violation the Article 10 of the Convention on the right of expression .One should add that the expressions of the individual denying the crime of genocide should not incite to violence or include racist wording.

The path to follow in the case of a slander accusing an individual or a state with the crime of genocide - without the backing of a verdict from the competent tribunal -is of political character. First of all according the Genocide Convention individuals may commit this crime; States are not supposed to commit genocide; they may be declared responsible for the criminal acts of their employees. The answer to accusations of political nature may also be of political ; the tone and the scope of the answer, will depend and may change according the situation of relations between the States in question, the international conjuncture of the time and the balance of interests.

A historian should and can not decide if a criminal act is of genocidal nature or not. Any parlance of the historian on this merely and exclusively legal subject will turn to be of political nature. The State should not interfere and prevent the historical research through laws on memory.

Soykırım Yasaları ve Anayasa'ya Uygunluk Tartışmaları: Fransa Örneği

Prof. Dr. Ercüment Tezcan

Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü
etezcan@gsu.edu.tr

BİLGİ/AMAÇ: Bu sunumda kısaca "loi mémorielle/memorial laws" olarak bilinen, cezai yaptırımlar içeren ve Fransa hukukunda uygulanmaya çalışılan modelin soykırım iddialarına pek de sağlam bir yasal güvence sağlamadığı/sağlamayacağı tezi üzerinde durulacaktır.

ÖZET

1915 yılında Osmanlı İmparatorluğu döneminde Anadolu'da yaşanan bir takım üzücü olayların bir soykırım olarak tanınması ve günümüz Türkiye'sini de bu soykırımla suçlamak yönünde ne yazık ki bir eğilim mevcuttur. Bu eğilimde olanların, global ve bölgesel ölçekteki girişim ve çabalarının yanı sıra ulusal düzeylerde de bu yönde bir takım çalışmalar ve girişimler içinde oldukları bilinmektedir. Bu girişimlerin ilerlemesi ve başarısı ülkeden ülkeye değişmekle birlikte, bu çalışmaların belirli bir aşamaya geldiği ülkelerden biri de Fransa'dır. Bu çerçevede Fransız hukukunda önce 29 Ocak 2001 tarihinde tek maddelik bir kanun (2001/70 sayılı kanun, JORF, sayı 25, 301.2001, s. 1590) kabul edilerek "Fransa 1915 tarihli ermeni soykırımını kamuoyu önünde/alenen tanır" ifadesi açıkça kanun metninde yer almıştır. Bu kanuna her ne kadar normatif niteliğe sahip bir kanun (*loi de l'Etat*) niteliği verilse de deklaratif/tespitsel bir boyutunun olduğu açıktır.

Fransız hukukunda bir sonraki aşama ceza hukuku eksenli olmuştur. Daha açık bir ifadeyle ermeni soykırımını inkâr etmek 31 Ocak 2012'de kabul edilen bir yasayla suç olarak kabul edilmiş ve bu suçu işleyenlere - ermeni soykırımını inkâr edenlere- 1 yıl hapis ve 45 000 Avro para cezası getirilmiştir.

Zaten oldukça tartışmalı olan ve kabul sürecinde de birtakım çekinceler ileri sürülen bu kanunun Fransa Millet Meclisi'nde (*Assemblée Nationale*) kabul edilmesinin ardından Fransa Anayasa Konseyi'ne (*Conseil Constitutionnel*) iptal başvurusu yapılmıştır. Anayasa Konseyi de 28 Şubat 2012 tarihli oturumunda kanunu Anayasaya aykırı bularak iptal etmiştir (bkz, 2012-647 numaralı Karar, JORF, 2.3.2012, s. 3988).

Anayasa Konseyi iptal kararını verirken şu gerekçelerden hareket etmiştir: 1- İfade özgürlüğü günümüzde o kadar önemlidir ki demokrasinin bir şartı; diğer hak ve özgürlüklerin garantilerinden biri olarak kabul edilmektedir. Dolayısıyla bu özgürlüğe getirilecek kısıtlamaların mutlaka gerekmesi, uygun ve orantılı olması şarttır. 2- Soykırım suçunu tanıma amaçlı bir kanuni düzenleme, bir kanunun taşıması gereken normatif niteliği (*portée normative qui s'attache à la loi*) taşımamaktadır. 3- Yasama organı, kendisinin soykırım olarak nitelendirdiği bir suçun varlığına ya da hukuki nitelendirmesine itirazı cezalandırarak ifade özgürlüğünü ihlal etmiştir. Bu gerekçelerden hareket eden Fransa Anayasa Konseyi diğer gerekçeleri incelemeye gerek duymadan ilgili kanunun ilk maddesini iptal etmiştir. Kanunun 2. Maddesi de ilk maddeden ayrı düşünülmemeyeceği için o da iptal edilmiştir.

Fransız Anayasa Konseyi'nin bu kararı sonrası, bu kararın 31 Ocak 2012 tarihli kanun kapsamında kabul edildiği; bu nedenle soykırımın tanınmasına yönelik 29 Ocak 2001 tarih ve 2001/70 kanununun, söz konusu iptal kararından etkilenmediği yönünde yorumlar da yapılmaktadır.

Ulusal düzeyde çıkarılan soykırım yasalarının Anayasaya uygunluk tartışmaları konusunda Fransa örneği, soykırımı inkâr etmenin bir suç sayılıp cezalandırılması yaklaşımının hem hukuken hem de siyaseten pek sağlıklı bir yaklaşım olmadığını göstermektedir. Hukuki boyut yukarıda da belirtildiği gibi Anayasa Konseyi'nin gerekçeli kararında açıkça yer almaktadır. Siyasi boyut ise kanunun kabulü esnasında, değişik Fransız siyasetçiler tarafından dile getirilmiştir.

Konunun bir de uluslararası boyutu olduğunu hatırlatmak gerekir. Şöyle ki: Bu noktada 1915'te yaşanan olayların soykırım olarak nitelendirilemeyeceğini ifade etmenin ifade özgürlüğü kapsamında yer alabileceği yönünde tartışmaların mevcut olduğunu unutmamak gerekir. Bir yanda özellikle Avrupa Konseyi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi böyle bir yaklaşıma sahipken; diğer yanda ulusal düzeyde soykırımı kabul etmeyenlere yönelik cezai yaptırımlar öngörülmesinin ne kadar tutarlı olacağı tartışılabilir.

Anahtar Kelimeler: Ermeni Soykırımı, Soykırım Yasaları, Fransa Anayasa Konseyi, Fransa Soykırım Yasası

Genocide Laws and Their Constitutionalities: The French Case

OBJECTIVE: This presentation will claim that memorial laws that exist in the French legal system and which brings punitive measures are not providing sufficient legal base for the allegations of genocide.

ABSTRACT

There is an international effort in order to make the world recognize the tragic events of 1915 occurred in Anatolia, under the Ottoman Empire, as genocide and hold today's Turkey responsible of these events. In order to realize this, many involved actors are working in global and regional levels and put in place a number of initiatives. Some of these initiatives have paid their results, while in some other countries there is little progress. France is one of the countries where these efforts have been very successful. In this context, France has adopted in 29 January 2001 a single-article law (2001/70, JORF, number 25, 301.2001, p. 1590) stating that "France publicly recognizes the Armenian Genocide of 1915". This has been presented as a normative law (*loi de l'Etat*), but it is mostly declarative and descriptive.

The following step in the French legal system had been in the penal law area. Through a law adopted in 31 January 2012, the denial of the Armenian Genocide has been qualified a crime, punishable by 1 year jail term and 45 000 Euros.

Following the adoption of this controversial law by the French National Assembly, a number of deputies have asked the country's Constitutional Council to review the law. The Council has debated the issue in 28 February 2012 and cancelled the law as it had estimated that it was violating the French Constitution (cf. Decision 2012-647, JORF, 02.03.2012, p. 3988).

The Constitutional Council has stated: 1. The freedom of expression is of paramount importance and it is the fundamental basis of democracy, a guarantee for the protection of other rights and freedoms. That's why, any restriction on the freedom of expression should be necessary, adequate and proportional. 2. The law recognizing the crime of genocide does not have the necessary normative qualities. 3. The legislative body, by this law, will punish those who refuse a description developed in a law adopted by itself and this is a breach of the freedom of expression. That's why the French Constitutional Council has cancelled the first article of the law, and as the existence of the second article was unconceivable from now on, it has cancelled that too.

Following the verdict of the French Constitutional Council, many have suggested that the Council has only cancelled the law adopted in 31 January 2012, thus the law on recognition of the Armenian Genocide adopted in 29 January 2001 (2001/70) will not be affected by this decision.

The French example shows that trying to punish the denial of genocide is not a useful method neither legally, nor politically. The legal aspect of the matter has been thoroughly studied in the verdict of the Constitutional Council. As to the political aspect, it has been commented in detail by a number of French politicians.

One has to remind that the matter has an international dimension, as well. There is an ongoing debate about whether or not one can claim that the events of 1915 may not be seen as genocide. The European Council and the European Court of Human Rights suggest that refusing the qualification of genocide is part of freedom of expression, so one may ask if trying to punish the refusal by using national legal instruments is really adequate.

Key Words: Armenian Genocide Allegations, Genocide Laws, French Constitutional Council, Genocide Law in France

Soykırım talepleri Birleşmiş Milletler karar ve mevzuatı dâhilinde çok iyi incelenmelidir

Prof. Dr. Ata Atun

Yakın Doğu Üniversitesi, K.K.T.C

Şükrü Server Aya

Yazar- Araştırmacı
ssaya@superonline.com

Betula Nelson

Sosyoloji Öğretmeni, Brunel Üniversitesi, Londra

ÖZET

Bu araştırmanın amacı kamunun dikkatini şu gerçeğe çekmektir: Kabul edilmiş kurallar ve yasalar, nadir de olsa, bazı kazanç fırsatçıları tarafından istismar veya kötüye kullanılmakta ve bu nedenle milliyeti, ırkı, inancı ne olursa olsun, çalışkan ve dürüst insanların düşünce ve idealleri karışmakta veya şaşırmaktadır..

Bu araştırmanın amacı kamunun dikkatini şu gerçeğe çekmektir: Kabul edilmiş kurallar ve yasalar, nadir de olsa, bazı kazanç fırsatçıları tarafından kötüye kullanılabilen ve bu nedenle milliyeti, ırkı, inancı ne olursa olsun, çalışkan ve dürüst insanların düşünce ve idealleri karışmakta veya şaşırmaktadır.

1973 yılından bu yana bir jenosit iddiasının dünyayı dolaşmakta olduğu bilinmektedir. Bu tarih, ABD'deki bazı Ermenilerin terör yöntemini kullanarak, dünyada yaklaşık 250 olayda yaklaşık 44 Türk diplomat veya görevlisinin öldürülmeye başlanması günüdür. Bu terör dalgası, 1985 yılında Paris Orly hava alanında "Türk olmayan" birçok yabancı masum insanların da büyük bir terör olayında öldürülmesi ile son bulmuştur. Masum insanların bu vahşiyane cinayetlerle öldürülmesinin nedeni, bir asır önce birinci cihan savaşında ölen masum "Ermenilerin intikamı" olduğu iddia edildi. Türkiye'de yaşayan, hepsi değil fakat bazı büyük Ermeni grupları, savaş olan bölgelerden, savaş tehlikesi olmayan yurt içindeki bölgelerde zorunlu ve geçici olarak iskân edilmişlerdi. Bu askerî bir zaruret idi ve amacı, Gönüllü Ermeni Birliklerin sabotajlarını önlemeye ve kıtaların serbest bırakılmasını amaçlıyordu zira bu gönüllüler Ermenilerin evlerinde barınmakta ve beslenmekteydiler.

Bazı diaspora Ermenileri ve faal cemiyetleri, öncelikle ABD ve Fransa'da, örneğin 1914-1922 yılları arasında ölenlerin varisi olduklarını ve bu kişilerin bilinçli olarak ve Ermeni ırkının tamamen yok edilmesi için öldürüldüklerini ve bu nedenle varis sıfatı ile İNTİKAM, TAZMİNAT ve TOPRAK haklarının olduğunu iddia etmektedirler. Son günlerde, diaspora sözcülerinden biri olan Taner Akçam, yapılacak görüşmelere diyaşporanın da üçünü taraf olarak katılmasını bile önermiştir. (1)

En azından son elli yılda, yüz binlerce sayfa neşriyat, makale, kitap, tartışma ve konferanslar olmuş ve buralarda farklı eleştiriler ileri sürülmüştür. Fakat tamamının hedefi, dünyaya Ermenilerin ilk Hıristiyan millet olarak (sekiz yüz yıllık mükemmel dayanışmadan sonra) sırf

Hıristiyan oldukları için çok eziyet gördüklerini, Müslümanlar tarafından (Türk, Azeri ve Kürt) soyulduklarını, ırzlarına geçilerek sonunda katledildiklerini ve mağduriyetlerini bütün dünyaya duyurmaktadır. Yazılı ve sözlü propaganda hiç bir karşı ses olmadan o denli başarılı ve tek taraflı olmuştur ki, dünyanın büyük bir ekseriyeti bunun “doğru olması gerektiği” kanısı ile fazla araştırma yapmak ve ne kadarının veya kısmının doğru olduğu gereğini görmeden, beyin yıkama veya ninelerin anlatımlarına dayalı bir kanaate varmaktadır. Yazar, kişisel olarak “kolay inananların”, suçsuz insanları mahkûm etmemek endişesiyle bazı gerçekleri araştırmak yerine, “başkalarının kabul ettiği veya dediklerine inanmayı” tercih ettikleri ve neticede, yasalar ve kanıtlar yerine, kalkan eller arasında bir linç mahkemesinde seyirci durumuna düşürüldükleri kanısındadır. Kişisel kanaatime göre, okuyucular “hikâye veya kulaktan dolma kanaatleri duymak yerine” okuyacakları bazı temel gerçekleri öğrenerek ve tarafsızlıkla kendileri bir kanaate varmak olgunluğundadırlar.

Anahtar Kelimeler: Soykırım, Tehcir, Diaspora, Çeteler, Gönüllüler, Birleşmiş Milletler, Milletler Cemiyeti

Genocide claims must be scrutinized in the context of UN rules and regulations

ABSTRACT

The purpose of this study is to call the attention of the public to the fact that established rules and accepted laws can be sometimes abused or exploited by rare profiteering groups, thus confusing minds and ideals of the average hard working decent humans, of all races, nations and faiths.

It is a known fact that an allegation of “genocide” is circling the world since 1973, the first day some Armenians in USA started to use terrorism by killing some 44 Turkish diplomats or officials in some 250 acts of terror all over the world and which ended in 1985 when many other innocent “non-Turkish” persons were killed in a major act of terror at the Orly Airport in Paris. All these acts of brutal murder of innocent people were claimed to be a “revenge for innocent Armenians” that died a century ago during WW-1. Many but not all, large groups of Armenians living in Turkey were, forcibly and temporarily, relocated inside the country, away from war effected zones to areas where such a risk did not exist. This was a military necessity which aimed to disengage troops busied with sabotages of Armenian Volunteer Units, which were fed and sheltered in Armenian houses.

Some diaspora Armenians and their active organizations, mainly in USA and France claim that they are descendants or inheritors of those who died in the war years of 1914-1922 and allege that these persons were annihilated purposely for the destruction of the complete Armenian race. Therefore they think that they inherit the right of REVENGE, INDEMNITY and LAND. Lately one of their speakers, Taner Akcam, even suggested that diaspora should be the third party in any such negotiations. (1)

At least in the past fifty years, there have been hundreds of thousands publications, articles, books, debates and conferences using diverse arguments, specifically aimed to make the people know and accept that Armenians, the first Christians, had been brutalized and tortured to death (after eight hundred years of perfect solidarity under Ottoman rule) just because they were Christians and victimized, robbed, raped and finally annihilated by Muslims (Turks, Azerbaijanis and Kurds). The written and vocal propagandas have been so effective and one sided without an opposing voice, that the vast majority of the world assume that “it should be true” and thus arrive at a conclusion without investigating the part played by brain washing and doubtful grand-mother stories. The writer is of the opinion that the vast majority of the “easy go lucky” believers” prefer to “accept what the accusers think or say”. Hence instead of investigating further and not jumping to conclusions to go along with blames and demands, they so easily and voluntarily become a bystander in a lynching court where the number of hands, and not the laws and evidences seem to rule. Instead of “story telling or narrating personal hearsay opinions”, I presume that the general reader is mature and neutral enough to make his/her mind up, once informed about a few basic facts which otherwise may remain unknown to them.

Keywords: Genocide, relocation, diaspora, brigands, volunteers, United Nations, League of Nations, Relief

Yüzüncü Yılında Ermenilerin Mülkiyet İddialarının Uluslararası Hukuk Bağlamında Değerlendirilmesi

Prof. Dr. İlyas Doğan

Gazi Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi
il.dogan@gmail.com

ÖZET

1915 yılında gerçekleşen Ermeni Tehciri sonrası Ermeni Diasporası, tehciri sürekli olarak gündemde tutmayı başarmıştır. Bu bağlamda diaspora tarafından ileri sürülen en önemli iddialardan birini Ermenilerden kalma mülklerin durumu oluşturmaktadır.

Ermenilerin mülkiyet iddialarının uluslararası hukukta karşılığı var mıdır? Bu konuda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları hangi yöndedir? Gibi soruların tartışılması gerekmektedir. İlginç bir şekilde Ermeni mülkleri adına henüz AİHM'e ciddi bir başvuru gerçekleşmemiştir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin Türkiye'ye karşı verdiği Louzidiou kararı özel mülkiyet hakkında oldukça geniş sonuçlar doğurması bakımından literatürde geniş yankı bulmuştur. AİHM'in 1995'ten sonra özel mülkiyet konusunda verdiği birçok karar İkinci Dünya Savaşı sonrasında Macaristan, Polonya, Çekoslovakya'dan sürgün edilen Almanların açtığı davalara ilişkindir. AİHM Ermenilerin mülkiyet iddiaları ile benzerlik taşıyan bu başvuruların tümünü reddetmiştir.

Ermeni diasporasının Almanların açtıkları davaları yakından takip ettikleri kolayca tahmin edilebilir. Ermeniler uzun dönemde mülkiyete dayalı başvurularda sonuç alabilirler mi? Şimdiye kadar ortaya çıkan mahkeme kararlarından hareketle sonuç alamayacaklarını söylemek mümkündür. Buna rağmen konunun gündemde tutulmasında Ermeniler hangi stratejiyi izlemektedirler? Bu stratejiler başarıya ulaşabilir mi? Ermeni iddialarının başarıya ulaşmasına Türk diplomasisi bilerek veya bilmeden katkıda bulunmaması için nasıl bir yol izlemek gerekir? Bütün bu sorular tebliğimizde uluslararası hukuk boyutu ile irdelenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ermeni Mülkleri, 1915 Tehciri, Uluslararası Hukuk, AİHM

Assessing Armenian Property Claims at Its 100th Anniversary in the Context of International Law

ABSTRACT

Armenian Diaspora has managed to keep the issue of Armenian Relocation taken place in 1915 on the agenda. In this context, one of the most important claims asserted by Armenians is the status of properties left behind.

It should be discussed some questions as “Is there any response of such claims in international law?”, “What kind of decisions adopted by the European Court of Human Rights (ECHR) in this issue?”. Interestingly, there is no serious appeal to the ECHR in the name of Armenian Properties. The ECHR’s Louzidiou decision against Turkey strongly influenced literature because of its extensive results. Many decisions adopted by the ECHR after 1995 are about lawsuits brought by Germans deported from Hungary, Poland, Czechoslovakia after the Second World War. The EHRC rejected all these appeals which resemble Armenian property claims.

It is easily anticipated that Armenians breathed German lawsuits. Can Armenians get a favourable results in their appeals related to property claims? According to former court decisions, it is possible to say that they cannot get any result. Then, Why Armenians follow the strategy of keeping this issue on agenda? Can these strategies succeed? Which path Turkish diplomacy should follow in order not to contribute to its success intentionally or unintentionally? All these questions are elaborated in this paper with the dimension of international law.

Key Words: Armenian Properties, 1915 Relocation, International Law, ECHR

Sözde Ermeni Soykırımını Tek Başına Taniyan Devletlere İlişkin Dört Hukuk Tezi

Mehmet Şükrü Güzel

Araştırmacı
msukruguzel968@gmail.com

ÖZET

Sözde Ermeni Soykırımı'nın bazı devletlerce tanınması gerçekte ırksal ve dinsel ayrımcılığa dayandığı için “*insanlığa karşı işlenen suç*” kapsamında değerlendirilmesi gerekmektedir. Sözde Ermeni Soykırım iddialarını tanıyarak, Ermeni devlet dışı silahlı gruplar tarafından 1914-1921 yılları arasında katledilen 500,000 den fazla Türk'ün yok sayılması *insanlığa karşı işlenen suç* kapsamına girmektedir. Tüm tarihçilerin ve uluslararası politikacıların bildiği gibi, belirli tarih ve belirli bir bölgede dinsel ve ırksal sebepler ile yaşanmış olan tarihi olayların sadece bir tarafın iddialarını kabul etmek ve diğer tarafın maruz kaldığı olayları yok sayarak, bir tarafın maruz kaldığı eylemleri yok sayarak, aynı eylemler için bir tarafı suçlamak, dinsel ve ırksal ayrımcılığa girmektedir. Bu aynı zamanda ise diğer tarafın, ırksal ve dinsel sebepler ile gerçekleştirdiği eylemleri meşrulaştırmak manasına gelmektedir ki bu kendi başına suç teşkil etmektedir.

Birleşmiş Milletler'in Din ve İnanca Dayalı Her Türlü Ayrımcılığın ve Hoşgörüsüzlüğün Önlenmesi Bildirgesi'nin 3. Maddesinde belirtildiği gibi “ Din ve inanç temelinde insanlar arasında ayrımcılık yapmak insan onuruna hakaret teşkil etmekte ve Birleşmiş Milletler ilkelerini ret etmekte ve İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde belirtilen insan haklarının temel özgürlüklerinin ihlali olarak mahkum edilmektedir. Uluslararası insan hakları sözleşmelerinde ayrıntılı olarak ilen edilen haklarını ihlali ve uluslararası dostane ve barışçıl ilişkilere bir engel olarak kabul edilmektedir.

Soykırım bir *jus cogens* suçtur. *Jus cogens* kesin bir norm ve istisnaya izin vermeyen uluslararası toplum tarafından kabul edilen uluslararası hukukun temel ilkesidir. Sözde Ermeni soykırımı iddialarını tek taraflı olarak kabul etmek ve Ermeni devlet dışı silahlı gruplar tarafından öldürülen 500,000 fazla Türkü yok saymak uluslararası hukukun temel ilkesine aykırıdır ve insanlığın temel hususları ilkesine aykırıdır.

Sözde Ermeni Soykırımı iddialarını tek taraflı kabul etmek Birleşmiş Milletler sözleşmesinin 103. Maddesine aykırılık teşkil etmektedir.

Sözde Ermeni Soykırımı iddialarını tanıyan devletlere ilişkin 4 hukuk tezi;

1. Tek taraflı olarak sözde Ermeni iddialarını kabul etmek “ *Soykırımı Suçu*” kapsamındadır.
2. Ermenistan 1914 - 1921 yılları arasında Ermeni devlet dışı silahlı grupları tarafından Türklere gerçekleştirilen soykırımı tanımak zorundadır.
3. Türkiye Cumhuriyeti, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na başvuruda bulunarak, sözde Ermeni soykırımının tek taraflı olarak tanınmasının *soykırım suçu* olduğuna dair Uluslararası Adalet Divanı'ndan görüş alınmasını talep edebilir.
4. Türkiye Cumhuriyeti, Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne başvuruda bulunarak, sözde Ermeni Soykırımı'nın tek taraflı tanınmasının, *soykırım suçu* oluşturduğuna ilişkin görüş talep edebilir.

Anahtar Kelimeler: Jus Cogens, Soykırım, İnsanlığa Karşı İşlenen Suç, Irk ve din ayrımcılığı, Ermeni devlet dışı silahlı gruplar,

Four Law Thesis for the States Who Recognize so-called Armenian Genocide

ABSTRACT

The recognition of so-called Armenian Genocide by some countries in fact is a crime against humanity based on racial and religious discrimination. Recognizing so called Armenian Genocide is a crime against humanity by non-mentioning the killings of more than 500.000 Turks by Armenian non-state armed groups between the years 1914 -1921. As all historian and international politicians knows that for a specific date and specific place of historical events based on religious and racial issues, if only a portion, or one side of the specified events is to be mentioned and only one side is side to be accused of the same actions, this is a discrimination on religion and racial origin. And this is the legitimization of crimes of the other side on religious and racial reasons which is a crime by itself.

As written in the Article 3 of the Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and of Discrimination Based on Religion or Belief , “ discrimination between human beings on grounds of religion or belief constitutes an affront to human dignity and a disavowal of the principles of the Charter of the United Nations, and shall be condemned as a violation of the human rights and fundamental freedoms proclaimed in the Universal Declaration of Human Rights and enunciated in detail in the International Covenants on Human Rights, and as an obstacle to friendly and peaceful relations between nations.”

Genocide is a *jus cogens* crime. *Jus cogens* is a peremptory norm and is a fundamental principle of international law that is accepted by the international community of states as a norm from which no derogation is permitted. With this, recognition of one side of so-called Armenian Genocide is against a fundamental principle of international law and elementary considerations of humanity principle.

Recognition of the so-called Armenian genocide alone is illegal according to Article 103 of United Nations Charter.

4 Law thesis for the States who recognize so-called Armenian Genocide;

1. Accepting Armenian Genocide claims alone is a Crime of Genocide
2. Armenia must accept that in the period 1914 to 1921, Non-State Armenian Armed Groups made genocide to Turks.
3. Republic of Turkey can apply to the United Nations General Assembly for a demand of International Court of Justice’s advisory opinion that recognition of so-called Armenian Genocide Alone is a Crime of Genocide.
4. Republic of Turkey can apply to the International Criminal Court for the recognition of so-called Armenian Genocide is a crime of Genocide.

Keywords: Jus Cogens, Genocide, Crimes against Humanity, Racial and religious discrimination, Armenian non state armed groups

AİHM’de İki ‘‘Soykırım’’ Bağlantılı Kararın Hukuki ve Siyasi Boyutu

Doç. Dr. Halil Erdemir

Celal Bayar Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğretim Üyesi
uygula@yahoo.com

ÖZET

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde Türkiye’ye isnat edilen ‘soykırım’ iddiasıyla ilgili, Taner Akçam ve Fırat (Hrant) Dink ailesi, müracaatları bulunmaktadır. AİHM’de ilgili hususlarda verilen kararlarda -diğer pek çok konuda olduğu gibi- Türkiye mahkum edilmiştir/edilmektedir.

Türkiye, Türkler ve Anadolu halkı aleyhine Ermenileri kullanarak söylemler geliştirip yazılar neşreden Taner Akçam ile ilgili Türkiye’nin resmi otoritelerinin girişimleri, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin 10’ncu maddesinde bulunan ‘ifade özgürlüğü’nü ihlal ettiği gerekçesiyle AİHM tarafından Türkiye mahkum edilmiştir. Akçam’ın yazı ve söylemlerinden dolayı sürekli bir baskı ve hayati tehlike altında yaşadığı öne sürülmüş, Ermeni meselesiyle ilgili yazı ve diğer çalışmalarını bırakmak zorunda kaldığı iddia edilmiştir. Resmi otoritelerin Akçam meselesinde yaptıkları ya da yapmadıkları yüzünden Türkiye cezalandırılmıştır. Esasen Akçam Türkiye’yi cezalandırtmak amacıyla uygun zemin arayarak girişimde bulunmuş ve AİHM’de sonuç almıştır.

AİHM’nin Ermeni meselesiyle ilgili bir diğer kararı ise Hrant Dink ve ailesinin yapmış olduğu müracaat üzerine verilmiştir. Bu kararda da Dink’in yazılarından dolayı tertip edilen cinayetin bazı resmi kurumlarca bilindiği fakat engellemede etkin tutum ve işlemlerin gerçekleştirilmediği gerekçesiyle Türkiye mahkum edilmiştir. Aynı konuyla bağlantılı olarak cinayetin araştırılmasında bazı hususların bilerek ve isteyerek engellemelere maruz bırakıldığı iddia edilerek AİH Sözleşmesinin bazı maddelerine istinaden Türkiye cezalandırılmıştır.

Türkiye aleyhine verilen AİHM’nin söz konusu iki kararı doğrudan ya da dolaylı olarak ‘Ermeni Meselesi’ ile ilintili tutulmuştur. Bu çalışmada bahsi geçen hususlar, Uluslararası Hukuk çerçevesinde ilgili sözleşmenin maddeleri dikkate alınarak analiz edilecek, konunun hukuki ve siyasi boyutları benzer örneklerle karşılaştırılarak, ilgili maddelere istinaden ceza verilip verilemeyeceği ve bunun sonuçları ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Uluslararası Hukuk, ifade özgürlüğü, soykırım, Ermeni meselesi. Akçam ve Dink

Political and Lawful Phases of Two “Genocide” Related Decisions of the ECHR

ABSTRACT

There are “genocide” related applications to the ECHR against Turkey in which two of them were applied by Taner Akçam and Firat (Hrant) Dink Family. As in many other examples Turkey was penalised/is penalised in a number of different cases on different issues in the ECHR.

Turkey was prosecuted by the ECHR due to Taner Akçam’s application against Turkey, Turks and Anatolian people by using Armenians in his discourses that ‘Turkish Authorities obstructed his freedom of speech’ which is stipulated in the article 10 of the European Human Rights Declaration. It was argued that ‘Akçam felt of psychological pressure and death threats due to his writings and talks on Armenians which eventually led to cease his activities’. Turkey was penalised as a result of what it has done or not done related with the application of Akçam. In fact, Akçam always sought opportunities to punish Turkey and Turks in which found such prospect in the ECHR.

Another Armenian related decision was given in the EHRC is related to Firat Dink and his family’s application to the institution. In this case, Turkey was found guilty due to not taking efficient and appropriate necessary steps by its responsible official Authorities to obstruct the activities and execution of murdering Firat Dink, albeit some of the authorities well aware of the developments. It is argued in this case that during the criminal investigation of the murder case of Dink, some neglecting activities took places by knowingly and willingly; therefore, Turkey is found guilty according to various articles of the European Human Rights Declaration.

These two application and subsequent decisions were taken by the ECHR directly or indirectly were linked to the “Armenian issue” against Turkey. In this paper, these two issues will be analysed under the International Law articles. Subsequently, such decisions will be comparatively evaluated by other similar cases under law-related and political approaches.

Key Words: International Law, Freedom of Speech, Genocide, Armenian Issue, Akçam and Dink.

AB Adalet Divanı Kararları, 2001, 2003

Yrd. Doç. Dr. Hasan Mor
Selçuk Üniversitesi
hmor@selcuk.edu.tr

Soykırım Suçu ve Göreceliliği

Yrd. Doç. Dr. Ümmühan Elçin Ertuğrul

Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler
ueertugrul@hotmail.com

ÖZET

Soykırım suçu, uluslararası hukukta Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesinde (Soykırım Sözleşmesi) tanımlanmıştır. Eski Yugoslavya için Uluslararası Ceza Mahkemesi, Ruanda için Uluslararası Ceza Mahkemesi ve Uluslararası Ceza Mahkemesi bu Sözleşmeye göre gerçek kişileri cezai olarak yargılamaktadır. Uluslararası Adalet Divanı da, 2001 yılında Bosna-Hersek ile Yugoslavya arasındaki davada ve 2015 yılında Hırvatistan ile Sırbistan arasındaki davada soykırım suçunu devletler açısından değerlendirmiştir.

Çalışmada, Soykırım Sözleşmesi ve yukarıda adı geçen Mahkeme kararları çerçevesinde soykırım suçu ve onun göreceliliği incelenecektir. Ayrıca, 1915 Ermeni Olayları uluslararası hukuk, uluslararası ceza hukuku, hukukun genel ilkeleri açısından değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Soykırım, 1915 Olayları, Uluslararası Adalet Divanı, devletin sorumluluğu

The Crime of Genocide and Its Relativity

ABSTRACT

The crime of genocide is defined in international law in the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide. International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia, International Criminal Tribunal for the Rwanda and International Criminal Court has jurisdiction over natural persons as criminal in accordance with the Convention. International Court of Justice has also decided genocide in terms of States in the cases, Bosnia Herzegovina v. Yugoslavia in 2001 and Croatia v. Serbia in 2015.

This study is analysing the crime of genocide and its relativity within the scope of Genocide Convention and the decisions of the aforesaid Court/Tribunal. Furthermore, The Events of 1915 Armenian is evaluated according to international law, international criminal law, general principles of law.

Keywords: Genocide, The Events of 1915, International Court of Justice, state responsibility

İngiliz Belgeleri Işığında Malta Yargılaması

Uluç Gürkan

Araştırmacı Gazeteci
ulucgurkan@ulucgurkan.net

ÖZET

1915 olaylarının soykırım olduğuna ilişkin ulusal veya uluslararası hiçbir mahkeme kararı yoktur. Aksine, soykırım iddialarını boşa çıkaran uluslararası bir yargı kararı vardır ve elimizdedir.

Birinci Dünya Savaşı sonrasında İngilizler 144 Osmanlı yetkilisini, “Ermenileri toplu olarak katlettikleri” iddiasıyla tutuklamış ve Malta adasında adli soruşturmaya alınmıştır.

Malta adasında iki yılı aşkın süre tutulan İttihatçılar hakkında “*Ermenileri toplu olarak katletmek*” suçlanmasıyla adli soruşturma açılmıştır. Soruşturmayı İngiltere’nin en üst adli soruşturma kurumu olan Londra’daki İngiliz Kraliyet Başsavcılığı yürütmüştür.

Başsavcılığın soruşturması, Sevr Antlaşması’nın “Ermeni katliamı” iddialarıyla ilgili 230 ve 231. maddelerine dayandırılmıştır. İşgal sürecinde el konulan ve Londra’ya taşınan Osmanlı arşivinin yanında, Amerika’da olduğu varsayılan tüm belgeler taranmış, ötesinde Mısır’da, Irak’ta, Kafkasya’da “Ermeni katliamı” kanıtı aranmıştır.

İngiliz Hükümeti’nin, Malta’daki tutuklu Türklerin yargılanıp cezalandırılması için her türlü çabayı göstermesine karşın, Kraliyet Başsavcılığı soruşturmayı “takipsizlikle” sonuçlandırmıştır. “Bir İngiliz hukuk mahkemesince kabul edilebilir katliam kanıtı bulunmadığı” gerekçesiyle “kovuşturmaya yer olmadığına” hükmetmiştir.

Bunun üzerine İngiliz Dışişleri Bakanlığı, Kraliyet Başsavcılığı’ndan Malta’daki Türkler aleyhine ‘*hukuki bir dava açılmıyorsa siyasi bir dava açılmasını*’ istemiş, ancak Başsavcılığı ikna edememiştir. İngiliz Kraliyet Başsavcılığı, 29 Temmuz 1921 tarihli bir yazıyla, “*eldeki kanıtlarla*” Malta’daki Türklerden hiç birinin Ermeni katliamı gerekçesiyle cezalandırılmayacağını İngiliz Hükümeti’ne kesin bir dille bildirmiştir.

Bunu üzerine İngiliz Hükümeti, Malta’daki tutuklu Türkleri serbest bırakmak zorunda kalmıştır.

Malta, bugünkü deyimıyla “Ermeni soykırımı” iddiasının adli soruşturmasının yapıldığı bir yargılama sürecidir. Malta’daki bu yargılama süreci, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Yahudi soykırımı yargılamasının yapıldığı Nürnberg Mahkemesi ile benzer uluslararası hukuki kurguyla gerçekleştirilmiştir. Malta soruşturması, kanıt bulunmuş olsaydı aynen Yahudi soykırımı nedeniyle Almanları yargılamak üzere Nürnberg’de kurulan “uluslararası mahkeme” gibi bir mahkeme kurulması amacıyla yürütülmüştür.

İttihatçıları yargılayacağı düşünölen uluslararası mahkemenin kuruluş hazırlıkları, Birinci Dünya Savaşı sonrasının Birleşmiş Milletleri olan Milletler Cemiyeti'nde ele alınmıştır. Milletler Cemiyeti'nin oturumlarında dava açılması halinde yargılamayı yapacak mahkemenin nasıl kurulacağı tartışılmış, bu amaçla bir "Danışma Kurulu" oluşturulmuştur.

Bu hazırlıklar, Kraliyet Başsavcılığı "kanıt olmadığı" için dava açılmayacağını, açılrsa da cezalandırma yapılamayacağını kesin bir dille açıklayınca yaşama geçirilememiştir. İngiliz Kraliyet Başsavcılığı'nın "kanıt yokluğu" gerekçesiyle Ermenilerin katledildikleri suçlamasıyla dava açmaması, günümüzün hukukunda "kovuşturmaya yer olmadığı", başka bir deyişle "takipsizlik" kararı hükmündedir. ...

Malta Yargılaması tarihimizin önemli bir sayfasıdır. Ermeni soykırım iddialarını bütün boyutlarıyla boşa çıkaran hukuki ve tarihi sonuçları vardır. Ancak unuttuğumuz, bize unutturulmuş olan bir sayfadır bu.

Anahtar Kelimeler: Ermeni Meselesi, Soykırım İddiaları, İngiltere, Malta Yargılaması, Kraliyet Başsavcılığı, Uluslararası Soykırım Hukuku.

Malta Prosecutions in the Light of British Documents

ABSTRACT

There is no national or international court ruling characterizing the 1915 events as genocide. On the contrary, there is an international court ruling in hand which refutes the genocide claims.

The Island of Malta is imprinted in our minds as a story of exile. However, this is untrue. What took place on Malta was a trial.

After the First World War, the British arrested 144 Ottoman officials, the majority of them Unionists (*members or sympathizers of the Committee of Union and Progress*) and sent them to Malta. The objective was "*to try and sentence the Turks.*"

A judicial investigation was opened into the Unionists, who were detained on Malta for more than two years, to look into the accusation of "*mass killing of Armenians.*" The investigation was conducted by Britain's highest legal prosecution authority, the Crown Prosecution Service (CPS) in London.

The prosecution's investigation was based on Articles 230 and 231 of the Treaty of Sèvres on "Armenian massacre" allegations. Along with the Ottoman archives transported to

London after being seized during the invasion, every document deemed to be in America was examined, and proof of the “Armenian massacre” was sought in Egypt, Iraq, and Caucasia. Despite the British government’s every effort to try and sentence the Turkish prisoners on Malta, the CPS inquiry resulted in no charges being filed, on the grounds that “it was unlikely that such charges could be proven in a British court of law.”

Consequently, the British Foreign Ministry asked the prosecution to “*initiate political charges*” against the Turks on Malta, “*if judicial ones cannot be initiated,*” but failed to convince the prosecution. The British CPS, in a document dated 29 July 1921, announced without question to the British government that, with the “*evidence in hand*” none of the Turks on Malta could be prosecuted on the grounds of the Armenian massacre.

Thus, the British government had to release the Turks being held on Malta.

Malta refers to a prosecution process during which the “Armenian genocide” (a current term) allegations were investigated. This prosecutorial process on Malta shares an international judicial atmosphere similar to that of the Nuremberg Tribunals, the trial concerning the Holocaust after the Second World War. The Malta investigations were conducted in order to establish a court similar to the “international court” later formed in Nuremberg to put Germans on trial for the Holocaust, if the process had not been halted due to lack of evidence.

The establishment phase of the international court where the unionists were supposed to be put on trial was also discussed by the League of Nations, the post-First World War predecessor to the United Nations. During its sessions, among the topics that were discussed were the methods to use to establish a court which would carry out such prosecutions and an “Advisory Board” was formed for this purpose.

These preparations were not realized, as the CPS declared that no charges could be filed due to a “lack of evidence” and announced that no penal action could be taken even if charges were filed. The CPS’s decision to dismiss the Armenian massacre accusations for “lack of evidence” corresponds in modern law to a “dismissal.”

It goes without saying that the judicial conclusions of the Malta Tribunals completely refute the “Armenian genocide” allegations. According to UN’s 1948 Genocide Convention, in order for an incident to be considered genocide, a court ruling is required.

The Malta Tribunals constitute an important chapter in our history. Yet it is a chapter that we have forgotten and were made to forget.

Keywords: Armenian Issue, Genocide Allegations, Britain, Malta Tribunal, Crown Prosecution Service, International Genocide Law.

2004 Viyana Türk-Ermeni Platformu'nun Anlamı

Prof. Dr. Kenan Dağcı

Yalova Üniversitesi

Uluslararası Çatışma Çözümleri Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürü
kenan.dagci@yalova.edu.tr

ÖZET

Ermenistan'ın Türkiye ile arasındaki sorunun temeli Osmanlı İmparatorluğu tarafından 1915 yılında Osmanlı Ermenilerine soykırım yapıldığına ilişkin Türkiye tarafından kabul edilmeyen mesnetsiz iddialarda bulunmasından kaynaklanmaktadır. Ermenistan bu iddialarını kabul ettirebilmek için, özellikle ABD ve Fransa'daki Ermeni diasporasının desteği ile, uluslararası alanda büyük bir kampanya yürütmekte ve Türkiye üzerinde baskı oluşturmaktadır. Oysaki, çatışmaların çözümünde tarafların ön koşulsuz olarak masaya oturması ve sorunun temellerine inmesi çözüm için en önemli yapı taşı olarak görülmektedir. Çatışma çözümlerinde geleneksel yaklaşımlar daha çok çatışmaları çözmek, yönetmek ya da karşılıklı husumetleri azaltmak ile ilgilenirken, 21. yüzyılda çatışma çözümleri yaklaşımları ve metotları daha kapsamlı, daha kuşatıcı, sadece çatışmaları yönetmek üzerine değil daha çok çatışmanın temel meseleleri ve yapıları üzerine odaklanmaktadır. Bunu yapabilmek için çatışmaya konu sorunu oluşturan faktörlerin yapısal olarak iyi anlaşılması ve temel nedenlerin ortadan kaldırılmasına yönelik olarak iki taraflı bir uzlaşmaya ulaşılması gerekir. 2004 yılında kurucu üyeleri Türk, Ermeni ve Avusturyalı tarihçilerden oluşan Viyana Türk-Ermeni Platformu kuruldu. Bu platformun amacı Ermeni soykırımı iddiasının" doğru olup olmadığının anlaşılması için Türk ve Ermeni taraflarının karşılıklı olarak ellerindeki kanıtları paylaşarak iddialarını ispatlamaya imkan sağlayacak bir platform oluşturmaktır. Bu platform karşılıklı sorunların anlaşılması ve çözümü açısından önemli bir araçtır. 2004 yılında ilk toplantısı yapılan platformda neredeyse yüz belge paylaşıldı, ancak bir sonraki toplantıya Ermeni tarafı katılmadı. Çatışma çözümü bir süreçtir. Türk-Ermeni çatışma vakasında çözüm süreci Ermenilerin 2005'teki bir sonraki toplantıya katılmaması nedeniyle tıkanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Viyana Türk-Ermeni Platformu, Türk-Ermeni İhtilafı, Çatışma Çözümü

Meaning of the 2004 Viennese Turkish - Armenian Platform

ABSTRACT

The basis of the Armenian conflict with Turkey has stemmed from some Armenian claims. One of them is “so called Armenian genocide that was allegedly made by the Ottoman Empire in 1915, which has not been accepted and viewed as unfounded by Turkey since they were claimed by the Armenians. Armenia carries out a major campaign in the international arena in order to impose its claims, especially with the support of the Armenian Diaspora in the United States and France and puts pressure on Turkey. However, to sit down around a table unconditionally is seen as the most important factor to be able to reach a solution, and to understand the basic structure of the problem. Whereas traditional approaches of conflict resolution focus on solving, managing, achieving a cessation of violence or reduction in hostilities, the 21st century conflict resolution approaches and methods more focus on basic issues and the structure of a conflict, not on managing conflict. To be able to do that, the factors that cause the conflict between Armenia and Turkey, should be better understood, and it should be reached a bilateral conciliation as well. Viennese Armenian-Turkish Platform-VAT, which its founding members are the historians from Armenia, Turkey, and Austria, was founded in 2004 in order to share evidences of the two parts each other to be able to prove their claims. That platform was an important tool for the understanding of causes behind the conflict, and the resolution of the conflict. VAT’s first meeting was held in 2004 and two conflicting parties shared almost a hundred documents, but then Armenian historians have not come to the next meeting. Conflict resolution is a process. In Armenian Turkish conflict case; resolution process is deadlocked by Armenians since 2005.

Keywords : Vienne Turkish-Armenian Platform, Turkish-Armenian Conflict, Conflict Resolution

Ermenilerin 1915 Van İsyanı, Uluslararası Bir Savaş Mı Yoksa Uluslararasılaşmış Bir İç Savaş Mı ?

Mehmet Şükrü Güzel

Araştırmacı
msukruguzel968@gmail.com

ÖZET

Ermeni devlet dışı silahlı grupların 19 Nisan 1915 Van isyanını uluslararası hukukta tanımlamak, Birinci Dünya Savaşı sırasında Osmanlı İmparatorluğu'nun da ki Ermeni sorununu anlamak açısından kilit nokta olabilir.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde savaşlar, üç alt kategori de savaşıyan tarafların politik statülerine göre üç kategoriye ayrılmaktaydı. Temel olarak modern devletler arasında ki sistemine üye o devlet olmak esas alınmaktaydı. Modern devletler sisteminin üyesi olmak için bir devletin tanınması ve bağımsız olması gerekmektedir. Tanınmanın ölçütü ise 1899 ve 1907 La Hay Sözleşmeleri ile Cenevre Sözleşmesi'ne imzacı olmaları temel alınmaktaydı. Savaşların sınıflandırılması (1) modern devletler sistemine üye iki veya daha fazla devletler arasında olan savaşlar; (2) iç savaşlar, modern devletler sistemine üye bir devletin başkenti ile rejime karşı isyancılar arasında gerçekleşen çatışmalar; (3) modern devletler sistemi dışında ki savaşlar.

2. Dünya Savaşı sonrasında ise uluslararasılaşmış iç savaş tanımı geliştirilmiştir.

Eğer bir devlet, devletlerarası olmayan bir iç savaşa, kendi silahlı kuvvetleri ile devletin yanında isyancılara karşı müdahalede bulunur ise, genel kabul bu çeşit askeri müdahalenin, iç savaş tanımının içerisinde olmaktadır.

Uluslararasılaşmış İç Savaş, temel olarak yabancı bir ülkenin bir ülkenin iç savaşına müdahalesi olarak tanımlanmaktadır.

Bir ülkenin coğrafi alanında yaşanan bir iç savaşa, bir başka ülkenin askeri olarak isyancıların yanında diğer devlete karşı müdahil olması ise uluslararası savaş olarak Kabul edilmektedir.

Eğer bir devlet, bir uluslararası olmayan iç savaşa, askeri güçlerini kullanmadan müdahil olması durumuna ilişkin Eski Yugoslavya Savaş Suçları mahkemesinin Tadiç kararında, isyancıların bir başka devlet tarafından genel olarak yönetilmesi durumunun iç savaşın uluslararasılaştırması için yeterli olduğu kabul edilmiştir. Eski Yugoslavya Uluslararası Ceza Mahkemesi, iç savaşa müdahale eden devletin özel emirler vermesi veya askeri operasyonları yönetmesinin gerekli olmadığını, bir devletin iç savaşı organize etmesi, koordine etmesi veya isyancı devlet dışı askeri grupların askeri hareketlerini planlamasının bir iç savaşı uluslararasılaştırmak için yeterli olduğunu kararını vermiştir.

Rus Çarı II. Nikola, Van İsyanı sonrasında 18 Mayıs 1915 tarihine Rus ordularının Van'a girmesinin ardından 21 Mayıs 1915'te gönderdiği bir telgrafla Van'daki Ermeni komitesine "Rusya'ya yaptıkları hizmetler" nedeniyle teşekkür etmiştir.

Ermeni devlet dışı silahlı grupların ve Van İsyanı'nın uluslararası hukukta tanımlanmasını Birinci Dünya Savaşı sırasında Osmanlı İmparatorluğu'nun da ki Ermeni sorununun anlaşılması açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Van İsyanı, Uluslararası Savaş, Uluslararasılaşmış İç Savaş, Birinci Dünya Savaşı, Ermeni sorunu

Armenian Rebellion of Van 1915, An International War or Internationalized Civil War?

ABSTRACT

To define non state Armenian Armed Grups's rebellion of Van 19 April 1915 under international law can be the key point to understand Armenian problem of the First World War in the Ottoman Empire.

The original classification of wars before the First World War were subdivided into three categories based upon political status of the combatants, primarily whether they were or were not members of the modern inter-state system. To be considered a system member, a state had to be independent, and to have been recognized. Recognition can be described whether they are the signatories of the Hague Conventions of 1899 and 1907 and the Geneve Conventions. The war categorization included (1) inter-states wars, fought between two or more state members of the inter-state system; (2) civil wars, fought within the "metropole" of a member state of the system by the forces the regime against an insurgent group; and (3) extra-systemic wars, fought between a member of the inter-state system and a territorial and political entity not recognized as a part of the system.

After the Second World War, defination of internationalized civil concept was developed.

If a state intervenes with its armed forces on the side of another state in a non-international armed conflict, it is generally agreed that this does not change the qualification of the conflict.

An internationalized non-international armed conflict is a civil war characterized by the intervention of the armed forces of a foreign power.

An armed conflict confined geographically to the territory of a single state can, however, be qualified as international if a foreign state intervenes with its armed forces on the side of the rebels fighting against government forces.

Where a state intervenes indirectly without the use of its armed forces in a non-international armed conflict on the side of the rebels, the Tadić case, decided by the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY), concluded that "overall control" of a rebel group would be sufficient to internationalise the conflict. The standard set by the Tribunal does not require the "issuing of specific orders by the State, or its direction of each individual operation"; it is sufficient that a state "has a role in organizing, coordinating or planning the military actions" of a given non-state armed group.

Russian Tsar Nicholas II, sent a telegraph on 21 May 1915 to non state Armenian armed groups after Russian Army's entrance to Van on 18 May 1915 and thanked the services of non state Armenian armed groups services to Russia.

Today we should define international legal status of Armenian non state armed groups and Van Rebellion so that we could have a better understanding of Armenian problem in the Ottoman Empire during the First World War.

Key Words: Van Rebellion, International War, Internationalized Civil War, First World War, Armenian problem